

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa J. W.
przeciwko M. G. i A. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 24 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 czerwca 2019 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od J. W. na rzecz M. G. i A. G. kwoty po 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 5 czerwca 2019 r., zaskarżając go w części, tj. w zakresie, w jakim Sąd ten zmienił wyrok Sądu Okręgowego i oddalił powództwo ponad kwotę 49 938,07 zł oraz orzekł o kosztach procesu. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na oczywistą zasadność skargi. Zdaniem skarżącego, Sąd drugiej instancji oparł swoje orzeczenie na bezpodstawnym ustaleniu, że powód nie

zwrócił pozwanym w gotówce kwoty 100 000 zł z faktury [...], lecz została ona przeksięgowana na poczet zapłaty przez nich faktury [X.], co pozostaje w ewidentnej sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Według skarżącego, Sąd Apelacyjny pominął też faktury, z których powód domagał się w pozwie zasądzenia należności i odsetek od nich. Ponadto, w ocenie powoda, oczywiście uzasadniony jest również zarzut naruszenia przez Sąd drugiej instancji prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 k.c. w zw. z 455 k.c. przez ich błędne zastosowanie.

W odpowiedzi na skargę pozwani wnieśli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości. Nadto, pozwani wnieśli o zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Zasadnicza część argumentacji skarżącego, zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierza do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Apelacyjny oceny dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Dotyczy to w szczególności kwestii zwrotu przez powoda kwoty 100 000 zł oraz sposobu jej zaliczenia przez pozwanych. Tymczasem zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20).

Także wywody dotyczące naruszenia art. 481 § 1 k.c. w zw. z 455 k.c. nie przekonują o oczywistej zasadności skargi. Naruszenia tych przepisów skarżący upatruje w tym, że skoro strony ustalił termin spełnienia świadczenia w umowie stron i wystawionych przez powoda fakturach VAT, to sąd nie był uprawniony do ustalenia terminu płatności w oparciu o termin z wezwania do zapłaty. Nic jednak nie stoi na przeszkodzie, aby raz określony termin spełnienia świadczenia został następnie przez strony określony odmiennie. W szczególności wierzyciel, wzywając dłużnika do spełnienia świadczenia, może określić termin spełnienia świadczenia późniejszy niż wynikający z umowy, udzielając w ten sposób dłużnikowi zwłoki. Nie sposób dopatrzeć się w takiej interpretacji oczywistego naruszenia art. 481 § 1 w zw. z art. 455 k.c.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) zasądził od powoda na rzecz pozwanych kwoty po 1350 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

ke
[aw]